

Arrest

nr. 122 883 van 24 april 2014
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van enerzijds het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 april 2014 en anderzijds van het inreisverbod van 19 april 2014. Beide beslissingen werden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 april 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 april 2014 om 11 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B.SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI die loco advocaat E.MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, dat overeenkomstig

artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2. Over de ontvankelijkheid

In zoverre de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de eerste bestreden beslissing

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering op 25 april 2014. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Tevens dient vastgesteld te worden dat het verzoekschrift werd ingediend binnen de termijn van drie dagen zoals bepaald in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, zodat dient gesteld te worden dat de verzoekende partij alert en diligent gereageerd heeft.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Wat betreft het eerste middel dat door de verzoekende partij wordt aangevoerd, stelt de Raad vast dat dit middel volledig gericht is tegen de maatregel tot vrijheidsberoving. Zoals reeds aangegeven onder het kopje rechtspleging, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over de rechtsmacht om zich uit te spreken aangaande de wettigheid van de vrijheidsberovende maatregel. Het komt de Raad aldus niet zich over dit middel uit te spreken.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat een groot deel van dit tweede middel gericht is tegen het inreisverbod. Zoals reeds vermeld onder het kopje ontvankelijkheid is het beroep niet ontvankelijk in zoverre gericht tegen het inreisverbod. Derhalve zal de Raad enkel het onderdeel van het middel beantwoorden in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij stelt dat het bestreden bevel de artikelen 3 en 8 van het EVRM schendt. Zij citeert artikel 8 van het EVRM en stelt dat opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, er niet alleen sprake dient te zijn van een gezin maar dat het voor de verzoekende partij ook onmogelijk moet zijn om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij verplicht is om te vermijden dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden en aldus moet verifiëren wat de impact is van de bestreden beslissing op het gezinsleven van de betrokkene. Verzoekende partij is van oordeel dat dit onderzoek niet is gebeurd. Verder stipt de verzoekende partij aan dat het koppel van gemengde nationaliteit is (Turkse en Bulgaarse) met woonplaats in België en dat zij niet in Turkije of Bulgarije kunnen samenwonen om er een gezinsleven uit te bouwen. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht stelt de verzoekende partij dat bij gebrek aan enige verwijzing naar haar gezinsleven en de gemengde nationaliteit er slechts kan worden vastgesteld dat haar uitzonderlijke verblijfssituatie niet correct werd beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, doch nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van deze hogere rechtsnorm dan wel bestaat. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet betwist dat de verzoekende partij samenwoont met mevrouw S.L.P., een Bulgaarse onderdane. Evenwel wordt door de verwerende partij betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij zich op 7 mei 2013 heeft aangeboden bij de burgerlijke stand te Gent om informatie in te winnen inzake een wettelijke samenwoning met de voormelde Bulgaarse onderdane. Op 30 januari 2014 heeft de verzoekende partij een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent en werd de huwelijksaangifte opgemaakt. Op 8 april 2014 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken en dit na een negatief advies van het parket te Gent.

Aldus dient in eerste instantie vastgesteld te worden dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, er wel een verwijzing is naar het vermeende gezinsleven en de gemengde nationaliteit in de bestreden beslissing. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht kan prima facie niet worden aangenomen.

Wat betreft de beoordeling van deze gezinssituatie kan de Raad enkel maar vaststellen dat de feitelijke gegevens hun grondslag vinden in het administratief dossier. Bij advies van 2 april 2014 concludeerde de procureur des konings dat er geen sprake is van een intentie om een duurzame levensgemeenschap na te streven, maar dat het voorgenomen huwelijk er enkel op gericht is om aan de verzoekende partij een verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen dat verbonden is aan de staat van gehuwde. De procureur des konings concludeerde als volgt: *“Gelet op het voorgaande meent mijn ambt dat er afdoende redenen voorhanden zijn om een negatief advies te verlenen inzake dit voorgenomen huwelijk. De betrokkenen spreken elkaar en zichzelf op allerlei punten tegen wat betreft de start en het verdere verloop van hun relatie. Zij blijven ook bijzonder vaag over de timing, wat het moeilijk maakt om hun verhaal te verifiëren. Er wordt ook sterk vermoed dat zij gekoppeld werden door een tussenpersoon. Het is duidelijk dat beiden totaal niet geïnteresseerd zijn in elkaars verleden, zowel wat hun migratiegeschiedenis als hun amoureuze verleden betreft. Daarnaast vertoont vooral mijnheer een complete desinteresse wanneer het gaat over mevrouw haar familie, diploma en andere persoonlijke gegevens. Het aloude excuus van een slecht geheugen wordt uitgespeeld en mijnheer werkt tegen bij het gesprek met de cel schijnrelaties, wat een weerkerend fenomeen is binnen deze context. Bovendien valt op dat hun verklaringen beter overeenkomen bij de politie dan bij de cel schijnrelaties. Zij hebben voor het verhoor bij de politie duidelijk betere afspraken gemaakt. Mijnheer is illegaal in het land en naar alle waarschijnlijkheid al veel langer dan hij wil laten uitschijnen. Het is duidelijk dat het huwelijk momenteel het enige middel is dat hij heeft om zijn verblijfstoestand met succes te kunnen regulariseren.”* Zo de verzoekende partij het niet eens is met het advies van het parket te Gent kan zij

zich richten tot de rechtbank van Eerste Aanleg. Het komt de Raad niet toe om zich uit spreken over het negatief advies van het parket. Op heden kan de Raad enkel maar vaststellen dat er een negatief advies is van het parket te Gent betreffende het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij waarbij wordt aangegeven dat er redenen zijn om te twijfelen aan de intentie van de verzoekende partij om een daadwerkelijk huwelijksleven tot stand te brengen. Prima facie toont de verzoekende partij niet aan dat er een verkeerde beoordeling werd gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat er sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Zoals reeds voormeld wordt niet betwist dat er sprake is van samenwonen, doch gelet op het negatief advies van het parket te Gent, is het prima facie niet aangetoond dat er in casu sprake is van een gezinsleven dat onder de toepassing zou kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM. Bovendien blijkt ook nog het volgende uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit een bericht van de dienst recherche van donderdag 8 augustus 2013: *“Mijnheer is illegaal in het land, hij heeft de Turkse nationaliteit, hij verblijft op het adres van mevrouw. Hij verblijft in België sinds zeven maanden. Zij leerden elkaar kennen op café in januari 2013. We kunnen hier spreken over een snelle gang van zaken. De combinatie van nationaliteiten en de kennismaking op café zouden kunnen wijzen op het Turkse prostitutiemilieu in sommige straten hier in Gent. Mevrouw lijkt samen te wonen met een Irakese man, maar deze staat sinds 10/7 met een voorstel ambtshalve schrapping.”* In het administratief dossier is geen enkele indicatie terug te vinden van een daadwerkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Aldus laten de andere stukken van het administratief dossier evenmin toe, om prima facie, tot een andere beoordeling van het gezinsleven te komen. De getuigenverklaringen die de verzoekende partij hecht aan haar verzoekschrift vermogen deze vaststelling niet om te buigen. Dit zijn gesolliciteerde verklaringen waarvan de waarachtigheid om geen enkele wijze kan worden nagegaan.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.

Aangezien de verzoekende partij niet voldoet aan de tweede cumulatieve voorwaarde en dit reeds volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, dient niet verder te worden ingegaan op het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

J. CAMU